

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1738. usque ad annum 1740

Fleury, Claude

Augustæ Vindelicorum, 1786

VD18 90119355

§. 46. Dissidium Sardinicæ Regis cum Papa feliciter compositum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67878](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67878)

pecunias, quarum subsidio ad sua re-
verti possent, distribui iussit.

Sæc. XVIII.

A. C. 1740.

§. XLVI.

*Dissidium Sardiniae Regis cum Papa
feliciter compositum.*

Per idem tempus Clemens pacis a-
mantissimus dissensionis cum Ca-
rolo III. Emanuele Sardiniae Rege ad-
huc continuatae reliquias tollere, eum-
que in gratiam revocare studuit. Eo
fine crebras ad eum literas proni in
concordiam animi testes dedit: His
delinitus Rex, haud ultra sese diffici-
lem exhibuit, imo etiam Comitem
Riveram Romam ablegavit, ut prius
cum Cardinalibus Corradino, & Gen-
tilio de controversiis, quæ hucusque
inter utramque Aulam intercessissent,
componendis ageret. Hujus pruden-
tia, & Pontificis benignitate res brevi
eo deducta est, ut Sardiniae Rex Pon-
tificem agnosceret supremum Domi-
num Feudorum Astegianæ, S. Benigni,
necnon Masserani, Crevalcoris, & Trig-
liolarum, simulque milites Sabaudos,
qui ab initio discordiarum hæc loca oc-
cupaverant, inde dimitteret: Vicissim
vero conventum erat, ut Pontifex e-
voluto trimestri Regem tanquam Apo-
stolicum Vicarium perpetuum ad re-
genda

Rr 5

genda

Sæc. XVIII
A. C. 1740.

genda hæc oppida declararet, eorumque proventus Regi cederet, ea tamen lege, ut pro hoc clientelari beneficio præter aureum calicem quotannis bis mille aureorum censum exsolveret, & nunquam majora ab his populis tributa exigeret, quam quæ sub immediato Pontificis imperio fuissent imposita: His ita utrinque conventis agebatur insuper de conferendis beneficiis & pensionibus, necnon de immunitate Ecclesiastica, quas tamen controversias Clemens morte præventus componere, atque ad optatum exitum perducere haud poterat, relicta hac sparta Benedicto XIV. ejus Successori.

§. XLVII.

Postrema Clementis XII. infirmitas.

Erat equidem Clementis corpus gravi senio attritum, viribus languens, diuturnis, iisque vehementissimis morbis extenuatum, ac pene extincto oculorum lumine contabescens, mens tamen ejus adhuc tam acris, vicensque erat, ut rebus Imperii sapientissime consulere, ac in lecto quoque decumbens Cardinalium consilia haberet, neminique ad se aditum præclusum esse vellet, dicere solitus, quod res magnæ non corporis viribus, non velocitate, nec

nec præcipiti contentione gerantur, sed consilio, ratione, atque sapientia: His quippe animi dotibus clarus, universam Ecclesiam summa laude rexerat usque ad postremos vitæ suæ dies; quamvis enim assiduis curis, maximisque fastidiis (supremi honoris pedisequis) oppressus, ac senio prope jam confectus in illam corporis ægritudinem, qua sæpe afficiebatur, graviter adeo incideret, ut podagræ, quæ in ipsa etiam viscera ingruerat, doloribus vexaretur, ac insuper sæviente febris in extremo vitæ discrimine versaretur, quamprimum tamen Medicorum ope nonnihil convaluerat, mox ad pristinas Pastoralis ministerii occupationes rediit: has inter cum Philippus V. Hispaniæ Rex grave bellum adversus Anglos & Mauros gereret, sollicitante Aquaviva Cardinale veniam eidem dedit, ut ex Ecclesiasticorum Hispaniæ & Indiarum redditibus vicies centena millia nummum exigere posset: Insuper Ludovico XV. Galliarum Regi indulgit, ut ad Sacerdotia in Lotharingiæ & Barii Ducatu (nonnullis duntaxat exceptis) nominandi jure uteretur. Denique oblatas sibi Constitutiones Monachorum Maronitarum Ordinis S. Antonii Abbatis ex Congregatione Syriæ, quæ a S. Isaia nomen habet;

Sæc. XVIII
A. C. 1740.

Sæc. XVIII.
A. C. 1740

bet, approbavit, idque publicis literis testatum voluit. Hæc erant ultima Apostolici officii ac muneris negotia, quæ Clemens integris sensibus confecerat; exeunte enim Mense Januario tanta morbi vi obruebatur, ut ad inévitablem proximæ mortis necessitatem redactus videretur; calculi doloribus, ac inde exorta urinandi difficultate plures noctes omnino infomnes duxit, accessit quoque febris non modo sed & pituita, ad augendos dolores velut accersita; nihilominus quamvis tanta morbi acerbitate opprimeretur, ut omnes artus novo identidem cruciatu arderent, nunquam tamen ullam vocem constanti Viro minus dignam emittere audiebatur: enimvero inter tot aspera incommoda leve temperamentum attulit medica quædam potio, cujus vi lapis nephriticus ex renibus inter dolores decifus respirandi spatium indulfit, paulopost tamen novis morbi accessibus afflictatus, vitæ suæ finem appropinquare præsensit, quocirca die trigesima Januarii Cardinalem Petram Magnum Pœnitentarium accersiri jussit, cui etiam totius anteaetæ ætatis noxas humillima sui accusatione exposuit; ab eo autem temporis momento soli Deo, suæque salutis curæ vacans cum P. Bonaventura Barberinio Concionatore

Sæc. XVIII.
A. C. 1740.

tore Apostolico, qui ei in extremis ad-
stitit, assiduos de rebus Divinis sermo-
nes habuit, cumque hic Pontificem
hortaretur, ut Deum, si quid forte in
supremi Apostolatus munere deliquisset,
deprecaretur, Clemens conscientia recti-
tutus ingenue profitebatur, *se, quan-
tum sibi conscius esset, nihil unquam qua
Pontificem egisse, quod a recti justique tra-
mite deviasse credidisset.* Eidem autem
Barberinio respondenti: id nequaquam
sufficere, eoquod Romanus Pontifex
etiam de iis, quæ neglexerit, aut præ-
termiserit, reus esset, & gravem Deo
rationem reddere cogeretur, Clemens
reposuit, *quod neque hac in re ullo conscien-
tiæ stimulo agigaretur.* Insuper Cardi-
nalem nonnulli Papam monebant, ut
sedes in Sacro Collegio adhuc vacantes
nova Præsulum nominatione completeret,
ille autem ad hæc respondit: *tempus non
est amplius ad ejusmodi negotia, unica mihi
cura avimæ meæ incumbit: cum autem
morbi violentia in momenta ingrave-
sceret, die vigesima octava Januarii
Sacrum Christi Corpus avidissime ex-
petitum cum summa veneratione susce-
pit, altera die Sacro oleo delibutus;
ac supremis hisce morientium præfidiis
obarmatus imperterritè adstantium la-
crimas spectavit; unde Viri graves, ac
Religiosorum Ordinum generales, qui
tam*

Sæc. XVIII.
A. C. 1740.

tam serix pietati sacris suis officiis non deerant, ægrotantis tranquillitatem, & constantiam summopere demirati sunt; ille vero pias preces præloquentium verbis ad syllabam, submissa tamen voce, inhæsit, ac piæ sanctæque morti oppetendæ intentus, demum velut ex æstuoso mari ad pacatissimum portum flantibus Zephyris enataturus, die sexta Februarii animam Creatori suo placidissime reddidit, anno ætatis octogesimo octavo, Pontificatus nono cum sex Mensibus, diebusque viginti quinque.

§. XLVIII.

Defuncti Pontificis gesta in suo Apostolatu.

Quis, quæso, res gestas Clementis XII. digna laude prosequatur? vincit meritorum copia sermonem, virtutum præstantia calamum, & ipsa factorum narratio legentis fidem: paucis dixisse sufficiat, Clementem inter magnos maximum fuisse Pontificem, quem non verba sed opera commendant, & in quo ejus Amici potentissimum Patrum, Cardinales ab eo electi magnanimi benefactorem, eruditi liberalissimum Mæcenatem, pauperes beneficium Patrem, & denique Ecclesia Pastorem